

LÁSKE NA INTRIGÁCH NEZÁLEŽÍ

HRIEŠNE
OČARUJÚCI

MEGHAN
MARCH

ikar

HRIEŠNE
OČARUJÚCI
MEGHAN
MARCH

Preložila Andrea Vargovčíková

IKAR

MEGHAN MARCH
HRIEŠNE OČARUJÚCI

Meghan March
REVELING IN SIN

Copyright © 2018. Reveling in Sin by Meghan March
Published by arrangement with Bookcase Literary Agency.

Translation © 2021 by Andrea Vargovčíková

Cover design © 2021 by Barbara Baloghová

Slovak edition © 2021 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-7896-7

1

WHITNEY

Pred desiatimi rokmi

Stála som v zadnej miestnosti malého kostola a dlane mi vlhli od potu. Nepamätala som si, ako som sa sem dostala, ani to, ako som sa prezliekla do šiat.

Vlastne som si vôbec nespomínala, ako som si ich vyberala. Všetko, čo sa udialo po nehode rodičov, sa zlialo do jednej veľkej šmuhy.

Zdvihla som zrak a zadívala sa do zrkadla. Dievča v ňom som sotva spoznávala. Bledá tvár, tmavé kruhy pod očami. Moje pocity neskryl ani mejkap. Líca sa mi prepadli, žalúdok sa mi v poslednom čase búril proti každému jedlu, musela som sa doň nútiť.

Predtým, ako prejdem uličkou k mužovi, ktorého nechcem, som túžila stráviť chvíľu osamote. Našťastie, Jackie, Cricket aj Karma mi vyhovelí. Oblečená v bielom som stála uprostred tichej miestnosti a uvažovala, ako som dopustila, aby sa všetko pokašľalo.

V hlave sa mi formovalo jediné slovo a s každou sekundou na mňa čoraz hlasnejšie kričalo.

Uteč!

Prešla som pohľadom na okno s mliečnym sklom. Predstavovalo jediný únikový východ z miestnosti okrem dverí, ktoré viedli do kostola – odtiaľ by som nepozorovane neunikla. Možno by som sa pretiahla týmto okienkom, stačilo by zbaviť sa objemných šiat...

Nohy ma samovoľne niesli k vidine slobody.

A čo potom? Pobežím za Lincolnom? Poviem mu, že príde o dedičstvo, na ktoré ho celý život pripravovali, lebo sa nevydám za muža, ktorého nemilujem?

Nestihla som sa rozhodnúť, pretože dvere sa s jemným kliknutím otvorili.

Otočila som sa. Stála v nich Rickyho matka – žena zodpovedná za to, čo ma dnes čaká. Šikovnejšie by ma neovládala, ani keby mi držala zbraň pri hlave.

Prešla pohľadom zo mňa na okno, potom zasa na mňa. Pri jej krutom úsmeve mi ešte väčšmi stiahlo žalúdok.

„Okno? Aké dramatické! Whitney, viem, čo ti napadlo. Pobežíš za svojím princom a ten ťa zachráni.“ Bezcitné zelené oči ešte väčšmi stvrdli. „Zobuď sa, moja zlatá. Len čo zistí, že si ho pripravila o dokonalý život a dedičstvo, hoci si tomu mohla zabrániť, odkopne ťa ako sebeckú štetku. Znenávidí ťa do konca života. To chceš?“

„Nemohol by ma nenávidieť tak, ako ja nenávidím vás,“ hlesla som.

„Ani ja ťa nemám v láske, no nejako to už zvládnem, napokon, môj syn sa môže stať rockovou hviezdou iba vďaka tebe.“ Znova sa zadívala na okno a pokrútila hlavou. „Riscoff ťa neľúbi. Si iba prvá lacná, dostupná štet-

ka, ktorá mu po návrate do mesta skrížila cestu. Zbavil by sa ťa, len čo by sa ťa nasýtil. Keď budeš preč, ľahko sa posunie ďalej.“

Jej slová ťali do živého. „To nemôžete vedieť.“

„Riscoffovcom záleží iba na jednom – na víťazstve.“ Pristúpila ku mne a narušila môj intímny priestor. Nedbala na to, že mi pristúpila šaty. „Ak sa tu dnes ukáže, zahraj svoju rolu presvedčivo. Nech uverí, že si s ním nadobro skončila. Inak zničím jeho aj celú famíliu. Uvidíš.“

Škodoradostný, diabolský úsmev na tvári len potvrdzoval to, čo dala jasne najavo už doma – je dostatočne šialená na to, aby vyhrážky aj uskutočnila. Keby som jej od začiatku neverila, išla by som za Lincolnom.

Ostávala mi jediná možnosť. Poslúchnuť a modliť sa.

„Som predsa tu, nie? A robím, čo chcete.“

„Dobre. Teší ma, že si rozumieme.“ Budúca svokra naklonila hlavu. Jej dokonale učesané vlasy sa nepohli ani o piad'. Bola to veľmi pekná, atraktívna žena. Stále vyzerala mlado, sotva by niekto hádal, že má dvadsaťsedemročného syna, no z jej úst a prenikavých očí vyžaroval chlad.

Nepochybné sa zatvrdila po tom, čo ju Roosevelt Riscoff využil.

„Skrýje ťa presne tak, ako jeho otec skryl mňa, a potom ti zaplatí za mlčanie.“

Hlavou sa mi prehánali jej trpké slová, keď mi prezradila svoje špinavé tajomstvá, rovnako ako Lincolnove slová z noci, keď som ho videla naposledy.

„Chcem sa o teba postarať, Whitney. Dovoľ mi to.“

Najradšej by som Renee Rangovú poslala do horúcich pekiel, lebo Lincoln by sa ku mne nikdy nezachoval tak ako jeho otec k nej, no nemohla som poprieť, že som od neho odišla z rovnakého dôvodu. *Nasýti sa ma a ja zatrpknem a otupiem.*

Riskovala by som, nech by som urobila čokoľvek. Isté bolo len jedno. Keby som teraz cúvla a nevydala sa za Rickyho, Renee Rangová by zničila všetko, na čom Lincolnovi záleží.

To som nemohla dopustiť.

Necúvnem – zachránim Lincolnovu budúcnosť vydajom za Rickyho.

I keď sa mi to priam bridí.

Zdvihla som bradu a pozrela sa Renee do tváre. „Zmiznite mi z očí. Už vás nechcem vidieť, dokým sa toto neskončí.“

Nadvihla kútiky úst, z jej úsmevu priam kvapkal jed. „Kašlem na to, čo chceš. Urobíš, čo ti poviem, inak poniesieš následky.“ Pohla sa k dverám. „Tak sa priprav na svoje... vystúpenie.“

Len čo opustila miestnosť, vošla Jackie.

„Ako ti je, Whit? Si ešte bledšia než pred chvíľou.“

Najradšej by som sa jej so všetkým zdôverila, no silno som si zahryzla do jazyka, až mi od bolesti vyhrkli slzy.

„Podáš mi vreckovku?“

Teta Jackie sa zamračila a siahla po škatuli na klavíri pri pastorovom stole. „Samozrejme. Čo sa deje? Rozmyslela si si to?“

Rozmyslela som si to? chcela som skríknúť. Že váha!

No mlčala som.

Iba som pokrútila hlavou a opatrne si pritlačala vreckovku pod oči.

„Vieš, že si sa rozhodla správne, však, dievčatko? Chápem, nazdávala si sa, že medzi tebou a Riscoffom niečo je, no vy dvaja by ste nikdy neskončili pred oltárom.“

Pozrela som sa na ňu. „Prečo si to myslíš? Ako to môžeš vedieť?“

„Medzi Gablovcami a Riscoffovcami sa to nikdy neskončí dobre.“ Odmlčala sa.

Narážala na moju mamu? Mne dnes nezišla z mysle ani na minútu.

Čo by mi poradila ona? To sa už nedozviem... zomrela spolu s Riscoffom. Znova sa mi zdvihol žalúdok a v hrdle ma pálila žlč. No teta Jackie si to zrejme nevšimla a pokračovala.

„Spory nikdy nepretrvávajú stosedemdesiat rokov, ak ich nevyvolalo nepriateľstvo na oboch stranách. Romantický príbeh lásky v štýle Romea a Julie to nevyrieši. Viem, Whitney, že by si chcela byť výnimkou potvrdzujúcou pravidlo. Ani nevieš, ako ti rozumiem. No nemôžeš byť taká naivná. On je primladý a priveľmi ľahkomyselný, aby si si robila nádeje. Náhodou si prvé dievča, ktoré si v Gable vybral. To však neznamená, že budeš posledná. Dám na to krk.“

„Ale...“ prerušila som ju. Ona nepoznala Lincolnu tak ako ja.

„Nijaké ale. Si predsa bystré dievča. Prinajlepšom by ti platil účty, aby si mu bola poruke, keby na teba

dostal chuť. Whitney, ty predsa nechceš dopadnúť ako vydržiavaná ženská. Máš na viac. Prečo by si sa mala dať kupovať nejakým bohatým faganom, keď ťa za týmito dverami čaká dobrý muž, ktorý si ťa chce vziať a správať sa k tebe ako ku kráľovnej?“

Takéto prirovnanie sa mi rozhodne nepáčilo, zvlášť keď len potvrdzovalo neistotu, ktorú vo mne vyvolal Lincoln a Renee. No aj tak... to na veci nič nemeňilo.

„Rickyho nemilujem.“ Zahľadela som sa Jackie do očí a očakávala na jej tvári údiv.

Nestalo sa.

Netvárila sa ani zamak prekvapene.

„Čo na tom záleží? Ešte vždy si priveľmi nevinná na to, aby si dokázala uvažovať aj inak. Nemusíš ho milovať. Využi ho ako priepustku z tohto mesta. Jeho pieseň sa už hrá v rádiách a obe vieme prečo. Whitney, rozmýšľaj. Vďaka tebe sa bude hrať viac jeho piesní a peniaze sa len tak pohrnú. Naučíš sa v tom chodiť a do konca života budeš zabezpečená. Nič lepšie si pre teba ani nemôžem priať. Nepokaz si to pre hlúpe city.“

Posledná nádej, že sa vyhnem svojmu osudu, sa vyparila ako kvapky dažďa na horúcom púštnom piesku. V tomto kostole niet človeka, ktorý by pochopil, keby som zutekala pred prísahou vychádzajúcej rockovej hviezde.

No aj keby som to urobila, nič by sa nezmenilo. Musím si vziať Rickyho, aby som zachránila Lincolnu.

Moja jediná možnosť bola jasná ako facka.

„Si teda pripravená?“

Nikdy nebudem pripravená, pomyslela som si, ale záleží na tom vôbec?

Pozrela som sa tete Jackie do očí a zaklamala: „Áno.“

Teta ma pobožkala na čelo. „Dobré dievča. Mama by bola na teba pyšná. Idem po tvojho brata a môžeme ísť. Hlavne nech to prebehne hladko.“

WHITNEY

S každým krokom k oltáru som hlúpo čakala, že niekto príbehne a zachráni ma. A nie *hocikto*. Dúfala som v konkrétneho človeka. No keď ma Asa pobozkal na čelo a podal moju ruku Rickymu, stiahlo mi žalúdok.

Nikto ma nezachráni. Ja som tá, čo zachraňuje.

Ricky odrecitoval svoju časť prísahy a pastor sa obrátil ku mne.

Asi som odpovedala správne, lebo prikývol.

Vtedy sa to stalo.

Dvere do kostola sa otvorili a všetci sme sa otočili.

Bože na nebesiach.

Namiesto toho, aby sem Lincoln pricválal na koni a uniesol ma ako biely rytier, vpotácal sa dnu v šatách, ktoré vyzerali, akoby v nich spával celý týždeň. Na tvári strnisko a oči podliate krvou.

„Námietka!“ zamumlal nezrozumiteľne. Nebolo pochýb o tom, že je spitý ako čík.

Zapôsobilo to na mňa ako facka. Môj biely rytier, moja láska, môj záchranca... prerušil obrad opitý.

Lebo nie som žena, ktorú by pri západe slnka uniesol princ na bielom koni. Som Gablová.

Do uličky vyšla Renee Rangová a ja som vedela, že musím zareagovať rýchlo, nech nestihne odistiť granát pravdy, ktorou ma držala v šachu.

Zvrtla som sa na päte a napochodovala k Lincolnovi. Aby som podnietila svoj hnev, sústredila som sa na fakt, že prišiel opitý.

„Ty idiot. Ako sa opovažuješ?“

„Nemôžeš si ho vziať,“ blabotal Lincoln, sotva sa držal na nohách.

V tej chvíli sa mi vybavil školský ples – opitý otec prišiel po mamu, ktorá mi robila garde, a ťahal ju z telocvične, lebo si myslel, že flirtuje s mojím spolužiakom. Silou-mocou som sa tej spomienky držala, hoci Lincoln nebol ako môj otec. Musela som ju však využiť, aby som znela vierohodne.

Nemám na výber. Každou sekundou, ktorú tu Lincoln strávi, sa Renee Rangová blížila k bodu, keď mu zruinuje život.

„A kto sa ťa pýtal na názor? Vypadni.“

Lincoln sa potácal vpred. „On je iba tovar. Môžem si ho kúpiť aj predať.“

Prečo sem musel prísť? Prečo musí byť všetko o peniazoch?

„No a čo. Mňa si však nekúpiš.“

Skôr ako som mohla pokračovať, Asa a Ricky vyskočili a vystrkali Lincolna von z kostola.

Nikdy som vetu nedokončila, nedopovedala to, čo som mala na jazyku.

Moja láska je zadarmo.

3

LINCOLN

Súčasnosť

„Pred polhodinou vyhlásili mamu za mŕtvu. Infarkt. Nedokázali ju resuscitovať. Doriti, ty si ju zabil! Dúfam, že si spokojný.“

Bratov leptavý hlas prenikal cez telefón a trhal na kusy nádej, že som iba zle rozumel.

To nemôže byť pravda. Matka nemôže byť...

„Ak je to nejaká vyšinutá senzácia, ktorú na mňa vyťahuješ...“

„Ty si s tou senzáciou prišiel, bračcek, a toto máš za odmenu. Dobrá práca. Syn roka. Ani sa sem neunúvaj, ostaň so svojou štetkou. Ani mama by ťa tu nezniesla,“ zúrilo Harrison. Skončil hovor a linka onemela.

Whitney sa pozrela na mňa, z tváre sa jej vytratila všetka farba. „Panebože. Panebože. Je mi to tak ľúto. Nemala som...“

Gestom som ju umlčal, nechcel som to počuť. Že nemala ísť so mnou. Že som ju nemal uprednostniť pred matkou. Že inak by sa nič z tohto nestalo.

Zmietal som sa v zmesi neviery a hnevu. Bol som v pokušení nazdávať sa, že toto je iba mamin a bratov

dokonale vykonštruovaný úskok, aby ma vylákali späť a presvedčili, nech opustím Whitney, ale... Nešlo mi do hlavy, že som práve stratil aj druhého rodiča.

Zavrel som oči a dvakrát sa zhlboka nadýchol. Bojoval som s pocitom viny, bolesťou a so znechutením zo seba.

Je to moja vina. Ničia, len moja. Moje rozhodnutie zapôsobilo ako rozbuška.

Otvoril som oči a zadíval sa na oceán, na tmavomodré vlny udierajúce o pobrežnú hrádzu.

Nenašiel som tam útechu. Modrý dom okradli o jeho zvyčajný pokoj.

„Lincoln, veľmi ma to mrzí. Tak veľmi. Nemala som...“

Whitney pokračovala, tentoraz som ju však objal a pritiahol si ju, aby som ju prerušil. Tuho som ju stískal a hojdal sa s nami. Stále som novinu spracúval.

Matka umrela...

Jej posledným želaním bolo rozdeliť nás a jej posledným pokusom bolo to, čo nikto z nás nemohol predpokladať. Vždy sme jej nevoľnosť považovali za divadielko a prejav manipulácie. Zdravie bolo jej karta, ktorú vytiahla vždy, keď nás chcela držať v šachu, no jej život nikdy nebol v ohrození – alebo sme si to aspoň mysleli.

Nikdy by mi nenapadlo...

Nadychoval som sa, stále som tomu nedokázal uveriť. Akoby to bol len Harrisonov nemiestny vtíp, lebo sa na mňa hnevá. Tak ďaleko by však nezašiel hádam ani on.

Matka je mŕtva.

Pokrútil som hlavou. V duchu som sa karhal. *Prepáč, mama. Prepáč, že som nemohol byť synom, akého si potrebovala. Prepáč, že som nevedol taký život, aký si si predstavovala. Že som ti nepomohol zabudnúť na minulosť a vyliečiť sa zo zatrpknutosti.*

Odtiahol som sa a pozrel na Whitney. „Nemôžem sa ospravedlniť za to, že ťa ľúbim. Nemôžem.“ Zažmurkal som, v očiach ma pálili slzy.

„Ale...“

„Môžeš to využiť ako dôvod na rozchod. Pochopím to. No potrebujem ťa mať pri sebe. Urobíš to pre mňa?“

Whitney si prešla zubami po spodnej pere a zvrážtila tvár. Premkla ma neblahá predtucha. Nekonečne dlho som čakal, až mi povie, že je toho na ňu priveľa. Naďalej ma však udivovala.

„Lincoln, stojím pri tebe.“

Pritiahol som si ju tuhšie a poddal sa smútku, búrlivejšiemu a nepredvídateľnejšiemu než vlny, ktoré narážali o breh. Potrvá roky, kým to spracujem, ak vôbec niekedy. Otcova smrť zmenila smer aj spôsob môjho života. Iba čas ukáže, ako ho zmení matkin odchod.

Najradšej by som sa skrýl pred svetom a predstieral, že sa nič nestalo.

Preplietol som si prsty s Whitninými a pevne jej ich stisol. „Musíme sa vrátiť.“

Prikývla. „Viem.“

„Tak sa vrátíme spolu.“

„Iba ak to chceš,“ odvetila.

Chcel som hlavne vrátiť čas a nájsť spôsob, ako prinútiť matku, aby pochopila, že láska k Whitney je dô-

vod na oslavu, nie na rozhorčenie. Neostávalo mi však nič iné, než čeliť následkom.

V hlave mi hučalo, v ušiach mi šumela krv. Viedol som Whitney k helikoptére. Zamával som pilotovi. Ten vypol motory a zložil si slúchadlá.

„Pane?“

„Musíme sa vrátiť do Gable. Do nemocnice. Nepredvídaná udalosť.“

WHITNEY

Helikoptéra klesala na heliport pred nemocnicou Riscoff Memorial, zato môj žalúdok naberal opačný smer. Obávala som sa, že sa povraciam. Moje pocity však nevyvolal let vrtuľníkom, ale fakt, že do tejto situácie som nás dostala ja. Keby som sa nevrátila do Gable a nezačala si s... keby som Lincolnu odmietla...

Mala som čo ľutovať. Z mysle mi neschádzali slová, ktoré vyriekol na ostrove.

„Nemôžem sa ospravedlniť za to, že ťa ľúbim.“

Ani ja som sa nemohla za to ospravedlniť. I keď mojou prvotnou reakciou bolo odtrhnúť sa od neho. Komu by to však prospelo? Hrozilo, že ma zase ovládne pocit viny.

Lincoln však bol na tom dvakrát horšie. Ak ma on neodháňal od seba pre to, čo sa stalo, mohla som sa tak zachovať ja voči nemu? Ani náhodou.

Dostala som šancu dokázať, že viem stáť po jeho boku, a svetu ukázať, že ako pár sme silnejší. Až teraz podstúpime prvú skúšku.

Lincoln mi pustil spotenú dlaň, aby vystúpil z helikoptéry prvý. Natiahol ku mne ruku a pomohol mi vyjsť. Pevne som mu ju stisla.

Vchod na urgentný príjem zahatali zátarasami, tie však rozvášnených reportérov s fotoaparátmi neodradili.

Využila som trik, ktorý som sa pred rokmi naučila, a tvárila som sa, že som slepá a hluchá. Kráčala som vpred, mechanicky kládla jednu nohu pred druhú, a nepúšťala Lincolnovi ruku. S každým krokom moje obavy narastali, no nič som na sebe nedala zvať.

Pamätala som si, ako som sa cítila, keď som sa naposledy blížila k týmto dverám po jeho boku. Desila som sa, že sa stalo niečo hrozné, hoci som sčasti odmietať tomu uveriť. Dnes som naisto vedela, že kráčame v ústrety tragédii.

Muž, ktorého ľúbim, práve prišiel o matku, lebo si vybral mňa a nie ju.

Ja som jej privodila infarkt. Alebo skôr zlosť na mňa.

Nešlo mi do hlavy, ako ma mohol niekto tak nenávidieť. Na tom však už nezáležalo. Čo sa stalo, stalo sa a nastal čas čeliť dôsledkom.

Vošli sme do nemocnice, dvere sa za nami zavreli. Okrem ženy s dvoma deťmi a muža s rukou omotanou utierkou nebolo vo vestibule ani nohy. Až kým cez veľké dvojité dvere, ktoré viedli do ošetrovní, neprešiel Harrison s tvárou skrivenou od zúrivosti.

„Doriti, zbláznil si sa?! Ešte ani nevychladla a ty si privedieš do nemocnice kurvu?“

Spoza neho sa vynoril komodor a udrel ho do hrude.

„Pozor na jazyk, chlapče. Na to nie je správny čas ani miesto.“ Starec pozrel na Lincolna. „Rýchlo sa s ňou rozlúč. Musia ju... previezť.“

Pustila som Lincolnovi ruku, aby mohol kráčať predo mnou, no Lincoln mi ju ešte pevnejšie stisol. *Silnejší ako pár*, pripomenula som si.

„Ďakujem, že ste na mňa počkali, pane.“

Komodor naklonil hlavu. S Lincolnom sme prešli popri Harrisonovi.

„Nechce sa mi veriť, že tam ide s ňou. Matka by...“

„Stačilo,“ vyštekol komodor a Harrison konečne počúvol. „Táto rodina už prišla o veľa. Dnes smútime. Zajtra sa hnevaj, koľko chceš. Potom sa budeme musieť všetci upokojiť.“

S rukou v Lincolnovej dlani som vošla do izby. Pri posteli s telom prikrytým plachtou sedela jeho sestra. McKinley zdvihla uslzenú tvár a mňa zasiahol ďalší príval viny.

Lincoln ma pustil, až keď sa McKinley zdvihla zo stoličky. Hodila sa bratovi do náručia.

„Je mŕtva. Presne ako otec. Nebola chorá... a zrazu jej nebolo.“

Utrápené slová ma ničili, podlamovali sa mi kolená. Odstúpila som, najradšej by som sa stiahla do kúta. S lútosťou som pozorovala, ako oplakávajú stratu blízkeho človeka.

„Je mi to tak ľúto, Mac. Tak ľúto.“

„Neviem, čo sa stalo. Hádali sme sa, išla vyletiť z kože... A potom sa zrútila, ale nie tak ako inokedy. Vedela som, že toto je naozaj vážne.“